

Sygn. akt II Ca 511 /17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Hubert Wicik

Sędziowie: SO Teresa Strojnowska

SO Elżbieta Ciesielska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2017 r. w Kielcach na rozprawie sprawy

z powództwa P. J.

przeciwko J. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju

z dnia 29 grudnia 2016r. , sygn. akt I C 109/16

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1. w punkcie II (drugim) w ten sposób, iż zasądza od pozwanego J. S. na rzecz P. J. dodatkową kwotę 6450 (sześć tysięcy czterysta pięćdziesiąt) złotych z odsetkami umownymi w wysokości 10% w skali rocznej nie wyższymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanymi od dnia 19 maja 2016r. do dnia zapłaty,

2. w punkcie III (trzecim) w całości i zasądza od pozwanego J. S. na rzecz P. J. kwotę 5 367(pięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem kosztów procesu,

II. w pozostałym zakresie apelację oddala,

III. zasądza od pozwanego J. S. na rzecz P. S.-

J. kwotę (...) (jeden tysiąc sześćset siedemdziesiąt trzy) złote tytułem

kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 511/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Busku-Zdroju w punkcie I (pierwszym) zasądził od pozwanego J. S. na rzecz powódki P. J. kwotę 3972,34 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 10 % w skali rocznej od kwoty 1550 zł od dnia 20.08.2016 r., nie większymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie oraz wraz z

umownymi odsetkami w wysokości 10 % w skali rocznej od kwoty 2822,34 zł od dnia 20.08.2016 r. nie większymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie i dalszymi do dnia zapłaty; w punkcie II(drugim) oddalił powództwo w pozostałej części; a w punkcie III(trzecim) zniósł wzajemnie koszty procesu między stronami.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Bezspornym w sprawie było, iż powódkę i pozwanego łączyła umowa najmu lokalu użytkowego położonego w B. przy (...) zawarta w dniu 28 października 2014 r. na czas nieokreślony. Na podstawie tej umowy pozwany był zobowiązany do uiszczania na rzecz powódki miesięcznego czynszu najmu w kwocie 2000 zł netto. Anekssem do powyżej wskazanej umowy zawartym w dniu 1 kwietnia 2015r. wysokość czynszu miesięcznego została podwyższona do 3000 zł począwszy od czerwca 2015 r. Za każdy miesiąc najmu powódka wystawiała pozwanemu faktury.

Sąd ustalił, iż pozwany nie uregulował należności czynszowych za maj 2015 r. w kwocie 2000 zł oraz za miesiące: czerwiec, lipiec i sierpień 2015 r. po 3000 zł. Stosownie do ustaleń umownych J. S. wpłacił natomiast P. J. tytułem kaucji kwotę 3000zł.

Sąd Rejonowy ustalił także, iż w dniu 8 września 2015 r., działając na polecenie powódki B. Z. dokonał wejścia do lokalu wynajmowanego przez pozwanego. Następnie powódka wymieniła zamek w drzwiach do tego lokalu odmawiając pozwanemu wydania do niego kluczy.

Sąd I instancji stwierdził również, iż na poczet zaległego czynszu powódka dokonała zajęcia znajdujących się w lokalu ruchomości pozwanego, w tym w szczególności kasetki z pieniędzmi w kwocie 6400 zł. Nadto, ponieważ w trakcie wynajmowania lokalu pozwany wybił otwór w ścianie, powódka zatrzymała na poczet kosztów remontu kwotę 3000 zł wpłaconą przez pozwanego jako kaucję przewidzianą w zawartej przez strony umowie.

Sąd ustalił także, że w dniu 30 maja 2016 r. pozwany uiścił na rzecz powódki kwotę 1550 zł z tytułu zaległego czynszu.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za częściowo uzasadnione, dochodząc do wniosku, iż powódka na podstawie art. 669 § 1 k.c. miała prawo domagać się od pozwanego zapłaty zaległego czynszu najmu. Nadto, ponieważ pozwany wbrew obowiązкови wynikającemu z umowy najmu, bez zgody powódki wykonał otwór w ścianie lokalu, P. J. była uprawniona do zatrzymania wpłaconej przez J. S. kaucji w kwocie 3000 zł, na pokrycie kosztów doprowadzenia lokalu do stanu poprzedniego.

Do powyższych wniosków Sąd Rejonowy doszedł uznając za wiarygodne zeznania pracowników pozwanego: kelnerki i barmanki A. B. oraz D. K. (1) – osób obcych dla stron - o tym, iż wśród zajętych przez powódkę rzeczy pozwanego pozostawionych w lokalu znajdowała się kasetka z kwotą ponad 6000 zł. pochodzącą z utargu. W ocenie Sądu zeznania tych świadków korespondują z zeznaniami J. S., który twierdził, iż w kasetce tej była kwota 6450 zł. i jako takie uwiarygadniają je. Podkreślił także, iż okoliczności te potwierdziła również matka pozwanego M. S., która w jego imieniu prowadziła lokal pod nieobecność syna. W związku z powyższym, zdaniem Sądu I instancji pozwany miał prawo potrącić zajętą przez powódkę kwotę 6450 zł z kwotą zaległego czynszu.

Sąd Rejonowy stwierdził nadto, iż po zaliczeniu na poczet zaległości z tytułu czynszu za okres od maja do sierpnia 2015r. wpłaconej przez pozwanego w dniu 30 maja 2016r. kwoty 1550 zł., rozliczonej w sposób wskazany w piśmie powódki z dnia 20 sierpnia 2016 r. (k. 92) tj. kwotę 972,34 zł na poczet odsetek od zaległości za maj, czerwiec, lipiec i sierpień oraz kwotę 577,66 zł na poczet zaległości za sierpień 2015 r. ostatecznie zadłużenie pozwanego wynosiło: za miesiąc maj 2015r kwotę 2000zł, za miesiąc czerwiec 2015r. kwotę 3000zł, za miesiąc lipiec 2015r. kwotę 3000zł, za miesiąc sierpień kwotę 2422,34 (3000- 577,66). Po zaliczeniu zaś na poczet tej należności dodatkowo zgodnie ze stanowiskiem pozwanego kwoty 6450 zł. na poczet czynszu za maj, czerwiec i kwoty 1450 zł za czynsz za lipiec, w ocenie Sądu I instancji ostatecznie do zapłaty na rzecz powódki pozostała J. S. kwota 1550 zł za część czynszu za miesiąc lipiec 2015 oraz kwota 2822,34 zł za sierpień 2015 r. wraz z umownymi odsetkami od każdej z tych kwot w wysokości 10 % w skali roku od dnia 20 sierpnia 2016 r. jako wymagalności tychże kwot po zaliczenia już należnych

uprzednio odsetek jak w piśmie powódki z dnia 20 sierpnia 2016r. , o czym orzekł na podstawie art. 669 § 1 k.c. i art. 481 k.c. Powództwo w powstałej części Sąd Rejonowy oddalił jako nieuzasadnione.

Sąd Rejonowy stwierdził nadto, że w jego ocenie z uwagi na częściowe uwzględnienie żądania koszty procesu pomiędzy stronami należało wzajemnie znieść o czym orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c.

Apelację od wyroku w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie II(drugim) w zakresie kwoty 6450zł. i w punkcie III (trzecim) wywiodła powódka P. J. zarzucając mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na błędnym założeniu, że powódka weszła w posiadanie należącej do pozwanego kwoty 6450 zł, która to kwota w ocenie Sądu I instancji winna zostać zaliczona na poczet należnego powódce wynagrodzenia z tytułu czynszu,

- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak spełnienia przez uzasadnienie wyroku wszystkich elementów wymaganych przez wyżej wymieniony przepis, co w konsekwencji uniemożliwia dokonanie oceny jakie okoliczności w zakresie stanu faktycznego stanowiły podstawę dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wniosła także o dopuszczenie dowodu z ponownego przesłuchania świadków A. B., D. K. (1) i M. S. ze względu na istotne rozbieżności w relacjach tych świadków odnośnie faktu znajdowania się środków pieniężnych w kasetce, którą miała zająć powódka.

Wskazując na powyższe zarzuty wniosła o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie ostatecznie na rzecz powódki kwoty 10 422,34 zł z odsetkami wskazanymi w treści pozwu, oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych. Wniosła także o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się uzasadniona i jako taka skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego w zakresie istnienia i treści umowy najmu lokalu użytkowego łączącej strony, jak również okoliczności, iż pozwany do czasu wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie nie wywiązał się z obowiązku zapłaty czynszu za okres od maja 2015r. do sierpnia 2015r.

Sąd odwoławczy nie podziela natomiast ustaleń Sądu I Instancji co do okoliczności, iż wśród rzeczy pozwanego znajdujących się w lokalu będącym przedmiotem najmu, zajętych przez powódkę stosownie do uprawnienia przewidzianego w przepisie art. 670 k.c. na poczet zabezpieczenia zaległego czynszu znajdowała się także kasetka z zawartością 6450zł. Zdaniem Sądu II instancji na ustalenia takie wbrew wywodom Sądu Rejonowego nie pozwalał zgromadzony w sprawie materia dowodowy, zaferowany przez strony procesu, a w szczególności niespójne i zawierające szereg sprzeczności zeznania świadków A. B., D. K. (2) i M. S. oraz zeznania pozwanego. Ocena tych dowodów przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, czyniąca co do zasady zadość wymogowi wynikającemu z przepisu art. 328 § 2 k.p.c. nie odpowiada jednak wymogom stawianym przez przepis art. 233 § 1 k.p.c. tj. wymogowi wszechstronnego rozważenia całego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Zasadny zatem zdaniem Sądu Okręgowego okazał się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych podniesiony w apelacji wynikający z wadliwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Wbrew stanowisku Sądu Rejonowego dowodem potwierdzającym okoliczność zajęcia przez P. J. kasetki wraz z utargiem w kwocie 6450zł. nie mogły być przede wszystkim zeznania świadka A. B. złożone na rozprawie w dniu 25 października 2016r. Jak bowiem wynika z ich treści zarejestrowanej tak w odniesieniu do dźwięku jak i obrazu za pomocą stosownych urządzeń, wiedzę o pieniądzach znajdujących się rzekomo w kasetce w chwili przejęcia lokalu przez pozwaną tj. w dniu 8 września 2015r świadek czerpała nie z własnych obserwacji, lecz z informacji uzyskanych od pozwanego, przebywającego w tym okresie poza granicami Polski, a zatem nie mogącego także dysponować wiedzą

opartą na faktach, a jedynie na przekazie uzyskanym od innych osób. Osobami tymi miała być jego matka – czyli świadek M. S. ewentualnie jego kolega - świadek D. K. (1), który pomagał w obsłudze lokalu, m.in. sprzątał i pracował za barem. Tymczasem zeznania tych świadków, którzy byli w lokalu w dniu 8 września 2015r., bezpośrednio przed wymianą zamków w drzwiach wejściowych do lokalu, dokonaną na polecenie powódki, i przejęciem przez nią lokalu zawierają szereg sprzeczności, wewnętrznych nielogiczności i są niespójne z dowodami w postaci korespondencji stron złożonej do akt, a nie kwestionowanej przez żadną z nich, co czyni te zeznania zdaniem Sądu Okręgowego niewiarygodnymi. W konsekwencji taka ocena nie pozwala na przyjęcie ich jako podstawy ustaleń faktycznych mających decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a w szczególności stanowiących podstawę do ustalenia okoliczności pozwalających na uznanie za skuteczne potrącenie z roszczeniem objętym pozwem kwoty 6450zł. jako zatrzymanej przez powódkę wraz z kasetką metalową pozostawioną przez pozwanego w lokalu obok innych należących do niego przedmiotów. Wskazując na wewnętrzne nielogiczności zeznań, Sąd Okręgowy zwraca przede wszystkim uwagę na zeznania świadka M. S. – matki pozwanego, która pod jego nieobecność w kraju, w jego imieniu miała zajmować się od 18 sierpnia 2015r. prowadzeniem lokalu. Świadek ten przed Sądem Rejonowym, na rozprawie w dniu 25 października 2016r. między innymi zeznała, że przed opuszczeniem lokalu w dniu 8 września 2015r., po przeliczeniu pieniędzy w obecności pracującego w klubie kolegi syna - D. K. (1) pozostawiła w metalowej kasetce kwotę chyba 6500zł. Przy czym wyjaśniła, iż te pozostawione pieniądze były przeznaczone dla P. S.; w tym 3000zł jako bieżący czynsz i 2000zł z tytułu zaległości czynszowych. A skoro świadek miała wówczas zostawić w lokalu pieniądze przeznaczone na zapłatę wyżej wskazanych należności, to nielogicznym byłoby pozostawienie w kasetce zamiast kwoty 5000zł. kwoty 6500zł, tym bardziej, że przecież jak wskazała pojechała na zakupy, podczas których niewątpliwie pieniądze byłyby jej potrzebne. Nadto jak wyjaśniała świadek pieniądze te miały pochodzić z utargu z imprez urządzonych pod koniec sierpnia tj. z okazji 18-tych urodzin oraz z dyskoteki (od 1 do 8 września 2015r. nie było już żadnej działalności). Tymczasem pomimo rozliczenia przez księgowego na podstawie złożonych przez tegoż świadka dokumentów działalności za sierpień i wyliczenia za ten okres podatku na kwotę 400zł. pozwany nie przedstawił żadnych dokumentów wykazujących, iż matka prowadząc klub w jego imieniu i na jego rzecz w okresie od 18 do 31 sierpnia 2015r. uzyskała dochód co najmniej w kwocie 6500zł, który miała pozostawić w kasetce znajdującej się w lokalu. Zwracając uwagę na brak zaferowania takiej dokumentacji księgowej pomimo prowadzenia przecież przez pozwanego działalności gospodarczej podkreślić należy, że jak wynika z dokumentów załączonych przez J. S. do odpowiedzi na pozew, w tym: zawiadomienia o zajęciu wierzytelności z rachunku bankowego i wkładu oszczędnościowego przez Dyrektora Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w K. oraz przez Naczelnika Urzędu Skarbowego, Ostatecznego przedsądowego wezwania do zapłaty kierowanego do pozwanego przez Stowarzyszenie (...) Dyrekcję Okręgu K., zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne (k. 38-42,44) wynika, iż już od grudnia 2014r. zalegał on z płatnością różnych należności związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą, co rodzi uzasadnione wątpliwości, odnośnie dochodowości prowadzonej przez niego działalności, a w szczególności uzyskania wyżej wskazanego dochodu w ciągu 12 dni działalności prowadzonej w sierpniu 2015r. Wskazując na powyższe nie sposób także nie zwrócić uwagi na treść pisma J. S. z dnia 8 września 2015r. skierowanego do powódki zawierającego prośbę o natychmiastowe rozwiązanie umowy najmu, w którym jako uzasadnienie tejże prośby wskazał całkowitą nierentowność „lokalu” (czyli prowadzonej w nim działalności) i w związku z tym niemożność wywiązania się z podpisanego uprzednio porozumienia, w którym to piśmie w ogóle nie wspomniano o kwocie 6450zł. rzekomo pozostawionej w lokalu, przeznaczonej na zapłatę czynszu bieżącego i części zaległości, którą jego matka miał przygotować na jego polecenie (porównaj treść zarejestrowanych zeznań świadka M. S. w dniu rozprawy przeprowadzonej w dniu 25 października 2016r. oraz pisma z dnia 8 września 2015r. podpisanego przez J. S. k. 58 i pisma pozwanego z dnia 18 września 2015r. k. 61) .

Wbrew oczekiwaniu pozwanego, wątpliwości w odniesieniu do powyższych okoliczności nie mogły rozwiązać także zeznania świadka D. K. (1) złożone również na rozprawie w dniu 25 października 2015r. Świadek ten co prawda potwierdził, że M. S. liczyła przy nim w dniu 8 września 2015r. pieniądze, które następnie miała włożyć do kasetki, wskazując przy tym, że było ich około 6500zł. Nie potrafił jednak wyjaśnić na co były one dokładnie przeznaczone i popadł w sprzeczności z zeznaniami świadka M. S. w odniesieniu do tego w jakim celu opuścił on w tym dniu wraz z M. S. przedmiotowy lokal, oraz co do okoliczności towarzyszenia jej podczas tych rzekomo podejmowanych czynności (on twierdził ,iż M. S. załatwiała wówczas sprawy w urzędach oraz u księgowego, a on oczekiwał na nią w

samochodzie, tymczasem M. S., zeznała, że dokonywała wtedy różnych zakupów związanych z planowanym w klubie remontem, podczas których towarzyszył jej świadek, gdyż w takim celu z nią pojechał) co w ocenie Sądu Okręgowego wskazuje na ich niewiarygodność i w konsekwencji nie pozwala na oparcie na nich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń. Wreszcie należy przywołać treść pism kierowanych przez pozwanego do powódki we wrześniu 2015r. (k. 61, 74) i grudniu 2015r. (k. 75), w których nie wskazywał on na pozostawienie w lokalu kasetki metalowej z zawartością 6450zł wskazując, iż w lokalu pozostało jego mienie o ogólnej wartości około 25000zł, a której to wartości odpowiadają przedmioty wyszczególnione w „zestawieniu rzeczy J. S. znajdujących się w dniu 8 września 2015r. w lokalu przy ulicy (...) w B.” załączonym do odpowiedzi na pozew (k. 31-32), w którym to w pozycji 4 od dołu na k. 31 akt wymieniona została kasetka metalowa o wartości 80zł. bez uwzględnienia jakiegokolwiek jej zawartości (k. 31). Dopiero po rozpoczęciu postępowania przed Sądem pozwany podnosił, iż w lokalu pozostała gotówka w kwocie 6450zł, którą miała zająć powódka i to twierdzenie po raz pierwszy pojawiło się w piśmie pozwanego z 18 kwietnia 2016 r., kierowanym do powódki i zawierającym jednocześnie oświadczenie o potrąceniu (k. 35), przy czym jako miejsce pozostawienia kwoty 6450zł wskazywana była kasa (zatem kasa fiskalna), a nie kasetka. Zmiana określenia miejsca pozostawienia tych środków nastąpiła w zeznaniach świadków złożonych po wezwaniu pozwanego przez powódkę do odbioru kasy fiskalnej pozostającej w stanie nienaruszonym od czasu zajęcia jej z zaznaczeniem konieczności komisyjnego otwarcia jej celem stwierdzenia zawartości tej kasy (pismo powódki z dnia 18 kwietnia 2016r. k. 35).

Reasumując powyższe wywody, Sąd Okręgowy odmiennie aniżeli Sąd Rejonowy ocenił dowody w postaci zeznań świadków A. B., D. K. (2) i M. S. oraz zeznań pozwanego dochodząc ostatecznie do przekonania, że pozwany nie sprostował wymogowi wykazania w sposób nie budzący wątpliwości, iż P. J. przejęła pozostawiony przez jego matkę w przedmiotowym lokalu dochód jaki uzyskał on z prowadzonej w tym lokalu w okresie od 18 do 31 sierpnia 2015r. działalności w kwocie 6450zł, tj. kwocie jaką zgłosił on w toku postępowania do potrącenia z dochodzoną w pozwie należnością przyznaną co do zasady przez pozwanego (odpowiedź na pozew k. 26). W ocenie Sądu odwoławczego wyżej opisane niespójności i sprzeczności materiału dowodowego zaoferowanego przez pozwanego wskazują, że twierdzenia dotyczące pozostawienia w lokalu kasetki z gotówką w wysokości 6450 zł zostały stworzone na potrzeby niniejszego postępowania, jako linia obrony przed żądaniem powódki.

Konsekwencją powyższego ustalenia musiała być zatem zmiana zaskarżonego wyroku w punkcie II (drugim) i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki dodatkowej kwoty 6450 zł z odsetkami umownymi w wysokości 10% w skali rocznej nie wyższymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia 19 maja 2016 r. tj. od dnia po dokonaniu przez pozwanego wpłaty 1550 zł zaliczonej częściowo na poczet odsetek od zaległości za maj, czerwiec i lipiec i sierpień do daty wpłaty, o czym na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł w punkcie I ppkt.1 wyroku wydanego w dniu 30 października 2017r.

Skutkiem powyższej zmiany była także modyfikacja orzeczenia Sądu Rejonowego w zakresie kosztów procesu poniesionych przez strony w toku postępowania I-instancyjnego. Zważywszy na ostateczny wynik sporu stwierdzić należało, iż powódka wygrała sprawę w 96%. W związku z tym w ocenie Sądu Okręgowego uzasadnionym było na podstawie art. 98 § 1, 3 k.p.c. zasądzenie od J. S. na rzecz P. J. wszystkich poniesione przez nią na tym etapie postępowania kosztów, na które złożyła się opłata od pozwu (550 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika (4800 zł), w stawce wskazanej w § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804).

W pozostałym zakresie, tj. do co odsetek od żądanej w apelacji kwoty 6450 zł za okres do dnia 18 maja 2016 r., na poczet, których powódka zaliczyła już wpłatę dokonaną przez pozwanego w dniu 18 maja 2016r. Sąd Okręgowy oddalił apelację o czym orzekł na podstawie art. 385 k.p.c. w punkcie II wyżej wskazanego wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy również orzekł na podstawie art. 98 § 1, 3 k.p.c. W postępowaniu apelacyjnym powódka wygrała sprawę w zasadzie w 100%, bowiem apelacja została oddalona nie w zakresie żądania głównego, a jedynie w części dotyczącej odsetek i to w nieznacznym zakresie. Na koszty te, zasądzone od pozwanego na rzecz powódki złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika, w osobie radcy prawnego innego aniżeli reprezentującego ją na etapie postępowania przed Sądem Rejonowym w wysokości 1350zł. (tj. 75% z 1800) ustalone na podstawie

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015r.poz. 1804), a w szczególności § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z §2 pkt. 4 w brzmieniu nadanym mu rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 2016r. poz.1667) oraz opłata od apelacji w wysokości 323 zł.

SSO Teresa Strojnowska SSO Hubert Wicik SSO Elżbieta Ciesielska